

KARMÍNOVÝ ÚSVIT

VERONIKA DARNEL

Karmínový úsvit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Darnel

Karmínový úsvit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VERONIKA DARNEL

KARMÍNOVÝ
ÚSVIT

Copyright © Veronika Darnel, 2026
Obálka © Veronika Darnel, Zuzi Maat, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5207-3
ISBN e-knihy 978-80-267-5502-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5503-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-5492-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Každému, kdo se někdy cítil ztracený.

*Ať ti tahle kniha připomene,
že i ta nejdelší cesta může vést domů.*

*A že někdy stačí jediné rozhodnutí,
aby začal úplně nový příběh.*

ZIMA

Rozhodnutí

Jsem nesmírně vděčná, že jsem ještě nikdy nezabila člověka. Pro upíry totiž lidé znamenají jen dvě věci – buď hrozbu, nebo jídlo. Naštěstí jsem neklesla tak hluboko, abych si místo srnky ulovila k obědu malé dítě.

Dnešek dopadl dobře, pomyslela jsem si, jakmile jsem ze své kořisti vysála poslední kapku krve. Úleva se mi rozlila celým tělem, teplá a okamžitá, jako když se z mrazu konečně přesunete do tepla.

Tu srnku jsem našla, když se procházela opuštěnou galerií. Dříve tu jistě bývalo čisto a úhledně, ale po Velké válce si veškerou civilizaci přivlastnila příroda. Z krásy lidské architektury zbyly jen kostry porostlé mechem a břečťanem. Říká se jim Sektor smrti.

Na zdi visely obrazy vybledlé barvy pokryté prachem. Uprostřed sálu stála mramorová mapa Kontinentu. Někdo ji sem vytesal do kamene, patrně ve víře, že vydrží věčně.

Přejela jsem prstem po reliéfu. Cítila jsem pod bríškem prstu vyvýšená písmenka – názvy míst, z nichž většina dávno přestala existovat.

Na východě se nacházela Ronea. Při pohledu na ni mě píchlo u srdce, jako by se mi otvíraly staré rány. Odtamtud jsme s mámou po válce utekly.

Abych odehnala trpké vzpomínky, přejela jsem prstem dál, na západ.

Eldorie. Tam jsme s mámou měly namířeno. Země, která nám slibovala azyl.

Měly.

Slíbila jsem jí, že v té cestě budu pokračovat i bez ní. Jenže pak se do mého života připlctl Alex. Vloupal se do něj ve chvíli, kdy jsem byla na dně, a už rok je tím jediným, koho na světě mám.

Byl to rok plný kompromisů. Alex mi po mámině smrti zachránil rozum, ale já mu za to zaplatila vlastním snem. Strach, že opět zůstanu úplně sama, mě ochromil. Uvěřila jsem mu, že tyhle trosky jsou naším jediným bezpečným přístavem. Jenže Eldorie pro mě není jen cíl na mapě – je to slib. A tenhle rok v ruinách mě začínal pálit víc než žízeň, která se nedá utišit ani tou nejčerstvější krví.

„Ani ses se mnou nerozdělila,“ ozval se za mými zády.

Otočila jsem se k němu a starostlivě zkontrolovala jeho nedávná zranění. Především jsem ho našla, jak leží mezi popelnicemi s ošklivou tržnou ránou na stehně. Popral se s medvědem, kterého chtěl ulovit, a přecenil své síly. Kdyby byl člověk, ještě týdně by se z postele ani nehnul – naše upírská krev ale funguje jinak. Stačilo pár hodin a maso se začalo samo scelovat. Teď už byla rána skoro zahojená.

Zhluboka jsem se nadechla. „Co tvoje noha?“

„Možná tě to překvapí, ale je v pohodě.“ Ušklíbl se a udělal pár jistých kroků.

„To je dobře,“ pousmála jsem se. Takže by byl schopný pokračovat se mnou na západ.

Chvíli jsme na sebe mlčky hleděli. Ticho mezi námi bylo takřka hmatatelné.

Pak Alex zavrtěl hlavou. „Ne. To si děláš srandu.“

Nakrčila jsem čelo.

„Chceš do Eldorie.“

„Možná?“ pokrčila jsem rameny.

„Nechci se tě dotknout, ale upřímně,“ podíval se na mě vyčítavě, „co ti tady chybí?“

Pootevřela jsem ústa a hledala správná slova.

„Nejde o to, co mi chybí,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžeme tu přece žít věčně.“

„Proč ne? Zvířat je tu dost.“

„Právě že není,“ odsekla jsem. „Každý den chodíme–“

Ani mě nenechal domluvit. „Na přežití to stačí.“

Zaskřípala jsem zuby. Nemám ráda, když mi skáče do řeči.
„Každý den chodíme spát s větší a větší žízni,“ zvyšila jsem hlas, abych mohla dopovědět větu. „V Eldorii tohle všechno skončí.“

Udiveně zvedl obočí. „Aha. Hodně zajímavý názor.“

Svraštila jsem čelo. *Copak mu to nedochází?*

Alex si založil ruce na prsou a nevěřicně na mě zíral. Chvilí mlčel – takové to nepříjemné mlčení, které říká víc než slova. Jeho pohled byl iritující.

Zmátl mě. „Co děláš?“

„Čekám, až z tebe něco vypadne.“

Nedělej ze mě hlupáka, Alexi, propálila jsem ho očima.
„V Eldorii by bylo všechno lepší.“

„Tyhle kecy máš od mámy, vid’?“ Hlas měl plochý, bez emocí. A právě proto to bolelo víc.

„Tři dny jsme nepili.“ Přešla jsem to bez komentáře. „Korist každým dnem mizí. Za ten rok se Sektor smrti změnil – zima je delší, zvěře ubývá. Musíme odejít.“

Choval se, jako by mě neslyšel. Jako by mezi námi stála několikametrová zeď. „Poslyš, já chápu, že na tebe tvoje máma měla vliv. Ale ona byla *člověk*. A navíc – už je mrtvá.“

„Tohle jsi mi připomínat nemusel.“ Zatnula jsem zuby, až mi v čelisti luplo. Ale pamatovala jsem si i druhou stranu. To, jak celý den seděl vedle mě bez jediného slova, dokud jsem nepřestala plakat. Alex byl takový. Uměl ubližovat i léčit.

„Hele, Keiko, mně se tady líbí,“ pohodil rukama. „Máme tu všechno. Co víc bys chtěla?“

Pohled na něj mě bolel. To, že mi pomohl z depresí, mi teď připadalo jako smyčka kolem krku. Jestli ho nedokážu přesvědčit, budu se muset rozhodnout mezi ním a vlastním životem. A já se neplánovala nechat pohřbít zaživa jen kvůli jeho tvrdohlavosti.

S povzdechem jsem se na něj podívala. „Proč se tak bojiš změn?“

O krok ustoupil. Málem zakopl o spadlý trám za sebou.
„Já? Bát se změn? Děláš si srandu.“

„Nedělám,“ pousmála jsem se. „Bojíš se.“

„Ne.“

„Bojíš se, Alexi,“ prohloubila jsem náš oční kontakt.

„Ne.“ Svěsil hlavu a frustrovaně nakopl kus obrazového rámu. „Tohle mi říkáš proto, abys zastínila fakt, že jsi prostě zešílela.“

„Zešílela?“

„Přesně tak. Musím ti snad připomínat, že většina obyvatel Eldorie jsou lidé? Víš, jaká zvěrstva nám dělávali za války?“

Samozřejmě že ano. Věděla jsem, že naše rychlost proti lidským zbraním nic neznamenal. Lidé nebyli silnější, ale byli vynálezaví. Máma mi vyprávěla o speciálních jednotkách s uspávacími šípkami, o zbraních zbavujících nás nadpřirozených schopností. Jakmile nás dostali do pastí, naše síla byla k ničemu.

Pak nás přivazovali ke kůlům a čekali, až nás slunce spálí zaživa.

Nehty jsem si zaryla do dlaní, jen abych myšlenku zaplašila.

„Válka skončila,“ polkla jsem nasucho. Uhnula jsem před paprskem, který se ke mně prodrál dírou ve stropě. „Nechci do konce svého života jen přežívat. Chci žít. Doopravdy žít.“

„Naivko,“ vysmál se mi.

Krev mi v žilách pulzovala rychleji. Naše srdce nebije přirozeně, ale je poháněno magickou silou. „Ty tady opravdu chceš strávit tisíce let?“

Alex na mě zíral a já v jeho očích viděla stejný strach, který jsem cítila po mámině smrti. Byl to sice jen rok, co jsme se znali, ale v Sektoru se čas počítá jinak. Každý společný hovor u ohně nahrazoval desetiletí přátelství. Věděla jsem to. A přesto...

„Musíme do civilizace, Alexi.“

„Proti civilizaci nic nemám,“ uznal. Než vymyslel další argument, chvíli hypnotizoval obrazy na stěně. „Problémem jsou lidé. Nemají nás rádi.“

Všimla jsem si, jak se mu prodlužují špičáky.

Pro jistotu jsem zaujala obranný postoj, ale zachovávala chladnou hlavu. „Udělali ti lidé něco?“

Měla jsem pocit, že Alex v minulosti zažil cosi, co mi tají. *Co mu provedli?*

„Nedal bych jim šanci mi ublížit.“ Uchechtl se. Svými tesáky by mi teď mohl bez problémů prokousnout hrdlo. „Jsou slabí.“

„Proč mi o sobě nikdy nic neříkáš?“ změnila jsem téma, aby nepoznal, jak mě jeho tesáky rozhodily. „Co se stalo předtím, než jsme se setkali?“

„Nic ti do toho není,“ odsekl.

„Já ti o sobě řekla všechno.“

„Tvůj problém.“

„Půjďme do Eldorie,“ trvala jsem na svém.

Než jsem se nadála, byl u mě a pevně mě rukou držel pod bradou. Zalapala jsem po dechu.

„Ne,“ zašeptal. „Jestli tam chceš, běž si sama. Já zůstanu tady.“

Neuhýbala jsem pohledem. Srdce se mi sevřelo. *V tomhle se asi neshodneme.* „Jak chceš.“

„Dávám ti šanci jedna ku tisíci, že se ti tam podaří dostat.“

V tu chvíli se Alex zarazil a já se konečně mohla nadechnout. Jeho sevření povolilo. Oba jsme moc dobře věděli proč.

Krev.

Její vůně zaplnila celou místnost dřív, než jsem ji stačila zaregistrovat. Touha po ní přišla okamžitě. Horní špičáky se mi instinktivně protáhly.

S Alexem jsme oknem sledovali zraněného kance, jak kulhá před galerií.

„Ten je můj,“ procedil Alex mezi zuby.

Nehodlala jsem mu bránit. Já už dnes pila.

Alex se zneviditelnil – stačila mu na to vteřina a stal se pro mě jen poloprůhlednou siluetou kmitající mezi ruinami. Zneviditelnění ovládají všichni upíři. Díky němu můžeme chodit na slunce, aniž bychom se spálili, ale ve chvílích jako takhle mi připomínalo jen to, jak snadno může někdo zmizet z tvého života.

Měla jsem jen dvě možnosti. Buď zůstanu s Alexem, nebo odejdu do Eldorie a opustím jedinou osobu, která mi zbyla.

Něco ve mně vědělo, co přijde. Dnes jsme si oba možná našli kořist – ale co zítra? Za měsíc? Nebude lepší žít v jistotě civilizace než v jistotě pomalu nastupující záhuby?

V Eldorii je to prý jiné. Máma mi slibovala, že tamní systém přidělů je přísný, ale spravedlivý. Prý tam mají obrovské laboratoře, kde z magických rostlin a živin pěstují náhražku – krev, která nikdy nedojde a kvůli které nemusí zemřít ani srnka, ani člověk.

Přejela jsem prsty po reliéfu mapy. Z té propasti kilometrů, jež mě dříve děsila svou rozlehlostí, zbýval už jen nepatrný zlomek. Šest set kilometrů. Poslední úsek cesty z pekla.

Dotkla jsem se díla a před očima se mi začal promítat můj život. Vzpomínky přišly bez varování, jako vždy.

Také jste zažili dny, které byste si nejraději vymazali z paměti? Já jich měla spoustu. Teď však nebyl čas ani na vzpomínky, ani na bolest.

Dostanu se do Eldorie.

Ne pro mámu. Pro sebe.

NADĚJE

Mia Wolfová

Mia Wolfová ho nesnášela. Opravdu a definitivně. Nikdy si ničím nebyla jistější.

Ani se neobtěžovala zavřít dveře od domu, když odcházela. Že to bylo nehorázné? To Miu netrápilo – on jí přece nechával otevřeno do pokoje v jednom kuse.

Její táta ji nechápal. Jakože vůbec, VŮBEC ji nechápal.

Proč mi ksakru nechce dovolit zapojit se do Pro naději, ptala se sama sebe, zatímco dupala po dlažbě. Vždyť tam půjdou i holky ze školy! Je to skvělý program. Je to naděje – říká se tomu naděje, tati, a ty mi ji bereš!

Možná to trochu dramatizovala. Ale jen trochu.

Mia si nasadila sluchátka a hlasitost hudby nastavila na maximum. Kalichy ozvěnky se jí přitiskly ke kůži a okamžitě ji zaplavila známá melodie. Magická kytara z její oblíbené písně přehlušila bouři v hlavě. Dech se jí konečně zpomalil a mezi každodenní šedi si všimla i mléčně bílého nebe.

Netušila, co by bez hudby dělala. Písničky měly neuvěřitelnou schopnost člověku vyčistit hlavu. I teď díky nim zapomněla na všechny své starosti. Zapomněla na to, že nezapadá mezi vrstevníky. Na dnešní neshody s tátou. Dokonce i na to, že by se měla před vstupem na silnici rozhlédnout.

o patnáct minut dříve

Všechno špatně

Znáte ten pocit, kdy vás čeká něco velkého a vy se cítíte, jako byste měli zevnitř vybuchnout?

Očekáváním.

Nervozitou.

Strachem z neznámého.

A vůní té nejlákavější pochoutky na světě. *Lidské krve.*

Když jsem překročila hranice Eldorie, cloumala mnou směsice emocí. Poprvé od konce Velké války jsem vkročila do civilizace.

Venku bylo naštěstí zataženo. Rozptýlené světlo mi nevadilo. Dokud slunce neprosekne mraky a neudeří přímo, jsem v bezpečí. Tahle útěcha mi ale moc nepomáhala, protože hrozba nepřicházela shora. Přicházela ze všech stran najednou, ve formě desítek tisíc pulzujících tepen.

Lidé.

Tolik jsem jich pohromadě jakživ neviděla. *Je jich hodně. Sakra hodně.*

Lidská krev se nepije, opakovala jsem si jako mantru, zatímco mi v žilách pulzovala spalující touha. Horní špičáky se mi instinktivně protahovaly a já je zatlačovala zpátky silou vůle.

Ti, co nás přes hranice provázeli, říkali, že život tady nebude jednoduchý, ale bude spravedlivý.

Eldorie je místo, kde se prý na původ nikdo neptá. Věřila jsem tomu. Stále věřím, opravdu. Tady, na rozdíl od Roneje, nezemřu kvůli tomu, že jsem míšenka.

Ale v tom okamžiku, kdy jsem stála uprostřed ulice jako sloup, jsem si nebyla jistá ani tím, jestli přežiju první hodinu.

Dokázala jsi to, Keiko.

Hm.

Okolní hlasy mi splývaly v kakofonii. Eldorsky jsem mluvila plynně – nebo jsem si to myslela, dokud jsem neslyšela, jak rychle lidé tady mluví, jak hltají slabiky a používají zkratky, které jsem nikdy neslyšela. V každém cizím pohledu jsem viděla hrozbu. Teprve v tu chvíli mi došlo, jak moc mi lidé ublížili. Víc, než jsem si přiznávala.

Tak proč jsi za nimi šla?

Ohlédla jsem se zpátky k hranici. Možná jsem Alexe přece jen měla poslechnout.

Ne. Pokračovala jsem dál. Eldorie je mou budoucností – najdu si práci, obstarám bydlení, stanu se součástí tohoto světa.

Ale co když ne?

Zrychlila jsem dřív, než mě stačily dohnat pochybnosti. Očima jsem si měřila každého kolemjdoucího. Nevypadájí, že by se o mě zajímali. Chovají se, jako kdybych vůbec neexistovala.

Jejich tempo mě ale začalo děsit. *Za čím se všichni tak ženou?*

Sledovala jsem ty soustředěné tváře a rychlé kroky, ale neviděla jsem v nich nic, co by mě uklidnilo. Mé srdce vynechalo úder a já na místě ztuhla. Byl to jen spěch všedního dne, nebo jsem přehlédla signál k útěku? Co když nespěchají do práce, ale od nebezpečí, které se mi právě sápal po zádech?

Ne, zavrtěla jsem hlavou. *Určitě o nic nejde. Prostě jen... pospíchají.*

„Stojíte uprostřed cesty, slečno,“ ozval se za mnou hrubý hlas. Jeho blízkost ke mně přinesla závan krve.

Jak dlouho jsem vlastně nepila?

Nemysli na krev, Keiko. Zarylá jsem si nehty do dlaní.

„Kde máte rodiče?“

Cítila jsem se úplně stejně jako srnka těsně předtím, než ji ulovím. Zmatená, roztěkaná, neschopná jasně myslet. Hledala jsem kolem sebe odpovědi. Spousta lidí, co se s někým bavila, se usmívala. Tak jsem to zkusila taky.

„Slečno, proč mi neodpovídáte?“

Protože mi v hlavě vybuchly myšlenky a žádnou z nich nejsem schopna vyslovit! Hlas se mi zadrhl v hrdle. Nakonec jsem se usmála ještě víc – asi poněkud špatně, protože muž zvedl oči v sloup.

„K čertu s vámi,“ řekl a pospíchal dál.

Zvedalo se ke mně stále víc očí. Moje bledá, skoro průsvitná pleť a havraní vlasy svítily v tomhle davu jako maják. Eldorijci se podobali Alexovi – měli kůži opálenou do bronzova, vlasy světlé jako pšenici a oči mandlového tvaru, které na mě teď pohlížely s neskrývanou cizotou. *Copak v tomhle městském státě nežijí žádní jiní Ronejci? To se sem nikdo jiný z uprchlíků nedostal?*

Pohledy ostatních začínaly být stále méně snesitelné. *Jsem jiná, povzdechla jsem si. Ale pokud chci přežít, musím splynout.*

Začala jsem je tedy pozorovat. Eldorijci používali úplně jiná gesta, než jsem byla zvyklá. Učila jsem se ten jejich styl chůze, to, jak drží ramena, i způsob, jakým se vyjadřovali. Trochu to pomohlo – aspoň v mé hlavě.

Když se mi podařilo aspoň částečně splynout s rytmem ulice, mohl se můj mozek konečně vrátit k palčivému problému, který mě pronásledoval celých šest set kilometrů cesty: čím se tu sakra budu živit?

Věděla jsem, že Eldorie mě nenechá dýchat zadarmo. Moje původní vize byla prostá: najdu si práci. Jako servírka, uklízečka, pomocná síla v nějakém zapadlém skladu – cokoli, co mi zajistí příjem a střechu nad hlavou, než se zorientuji.

Jenže teď, když jsem stála uprostřed té vřavy, mi došlo, jak moc jsem podcenila propast mezi našimi světy. Jak se tu vlastně člověk nechá zaměstnat? Nemám doklady, nic. Nemůžu jen tak vejít do náhodných dveří a nabídnout se jako uklízečka. Sakra, hned by mě vyhnali.

„Neudělal jsem nic špatného!“ křikl někdo vedle mě. Na místě jsem poskočila.

„Podvedl jsi mě!“ obrátila se na něj holka s fialovými vlasy a ukázala mu prostředníček. „Už tě nechci nikdy vidět!“

Fascinovaně jsem to sledovala. Eldorijská gesta jsem neznala. *Takže takhle místní lidé bojují, když nemají tesáky?*

„Nic jsem neudělal, zeptej se kohokoliv!“ zkoušel to ten kluk dál.

Jejich konverzace pokračovala, ale já ji neposlouchala. Šla jsem rychlým krokem dál, tak jak by to udělal kdokoli jiný.

Návrat do civilizace měl být jednoduchý, stěžovala jsem si v duchu. Na tomhle ale není nic přirozeného.

Myslela jsem si, že s lidmi zvládnou vycházet – máma přece mezi ně také patřila a nevysála jsem z ní jedinou kapku krve.

Teď to ale bylo jiné. Horší.

Několik metrů ode mě si žena pořezala prst o ostrý papír. Lidská krev voněla jako...

Nedokázala jsem se pohnout.

Sakra, nemysli na to, zacvakala jsem zuby. Teď se nesmíš soustředit na krev. Nezapíjej lidi, Keiko.

Byla jsem v transu. Možná bych vydržela nehybně stát ještě hodně dlouho, kdybych si nevšimla jí.

Ta holka se chce zabít?

Rázná chůze ji hnala vpřed, dlouhé kaštanové vlasy za ní vlály ve větru. Se sluchátky v uších mířila přímo do silnice, jako by ji neviděla.

Srdce mi málem vybuchlo v hrudi. *Je snad slepá?*

Ohlédlá jsem se po ostatních. Nikdo jí nevěnoval pozornost.

Proč si všichni hledí svého? Co se jim stalo?

Ve chvíli, kdy dívka vkročila na silnici, se ze zatáčky vynořil vůz. Jel příliš rychle. Úplně jsem zapomněla, že tady auta jezdí – v Sektoru všechna zůstala tam, kde je jejich majitelé nechali, a pomalu rezavěla.

Očima jsem analyzovala vzdálenost, rychlost, trajektorii. *Zastaví? Nezastaví?*

Něco uvnitř mě se pohnulo dřív, než jsem stačila přemýšlet.

Než ji auto stihlo srazit, vrazila jsem do ní plnou rychlostí a odstrčila ji stranou.

Je to upírka, pochopila jsem při dopadu, když se ke mně dostal její pach.

Všichni kolemjdoucí se zastavili. Hleděli na mě, jako bych provedla něco zlého.

Vůz se zastavil.

„Zbláznila ses?“ Dívka vyskočila zpátky na nohy rychleji, než jsem čekala. Kaštanové vlasy se jí vlnily skoro až k pasu, obličej lemovaly dva světlé pruhy. Z uší si vyndávala rozkvetlé kalichy ozvěnky. Jakmile ty drobné magické květy ztratily kontakt s její kůží, hudba, která do té doby tlumeně vibrovala vzduchem, okamžitě utichla. Svinula je do úhledného klubka a s rozčilením se na mě podívala. „Udělala jsem ti snad něco?“

Neměla jsem ponětí, co se právě děje. *Jak jako, co jsem udělala? Zachránila jsem jí život!*

„Tohle bolelo, jestli si to neuvědomuješ.“ Prsty si promnula sedřený loket. „Známe se my dvě vůbec?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Tak proč jsi mě musela strčit?“ prohlédla si mě od hlavy až k patě. „Rozumíš vůbec, co ti říkám?“

Kývla jsem. „Chtěla jsem ti pomoci.“

„Pomoci s čím?“ Zvedla obočí. Pak se nevěřicně zasmála. „Vždyť jsi mi málem rozbila hlavu!“

„To auto...“, ukázala jsem prstem, ale zrovna odjíždělo. „Mohlo tě zabít.“

Naklonila hlavu na stranu. V jejích očích popuzení vystřídal zvědavost, když si mě prohlédla ještě jednou. „Ty jsi ze Sektoru smrti, že jo?“

Navázala jsem s ní oční kontakt. „Ano.“

Zasmála se znovu, tentokrát jinak. „Myslela sis, že mě zachraňuješ.“

Nestihla jsem jí odpovědět. Ticho ulice prořízlo kvílení pneumatik. Ohlédla jsem se a spatřila policejní vůz, jak zabrzdil jen pár metrů od nás.

Došlo mi to okamžitě – někdo mě musel nahlásit. Možná ten muž, kterému vadilo, že stojím uprostřed cesty.

„Odstup!“ zařval hluboký hlas dřív, než se vůbec zabouchly dveře.

Škubla jsem sebou. Ten tón mi připomněl vojáky z Roneje ještě před koncem války.

Z vozu vystoupil vysoký muž v neprůstřelné vestě. Jeho uniforma byla zmačkaná a vlasy rozčuchané, jako by ho od ranní hygieny nebo rozestlané postele povolali přímo do akce. I v tom spěchu z něj ale sálala autorita, která mě přibila k zemi.

Nebála bych se ho, kdyby byl člověk. Jenže jakmile se ke mně donesl jeho pach, ztuhla mi krev v žilách. Tenhle muž patřil mezi upíry – a co hůř, byl pokrevně příbuzný s dívkou, již jsem strčila.

Nejspíš je to její otec, hádala jsem podle té těžké, rodové vůně.

Fascinovaně jsem těkala pohledem z jednoho na druhého. V našem světě bylo upírů početí vzácným, téměř posvátným úkazem; jako by se samotná příroda zdráhala darovat život někomu, kdo má k dispozici celá tisíciletí. Upírů dítě bylo raritou, pojistkou proti tomu, abychom se nepřemnožili. Buď měli tedy dívčini rodiče neskutečné štěstí, nebo byla ta holka mísenkou stejně jako já.

Podívala jsem se zpátky na dívku. Očima mi doporučila, ať jejího tátu poslechnu.

Udělala jsem pár kroků vzad.

Lidé na mě zírají. Když té dívce šlo o život, hleděli si svého. Tak proč je najednou tak zajímavá okolní dění?

„Půjdeš s námi.“ Policista přistoupil blíž a vytáhl pouta. Hrklo ve mně.

Schovala jsem si ruce za záda. Ve vlně strachu a šoku jsem nebyla schopna vyřknout jediné slovo.

Kolemjdoucí přímo zuřili.

„Použila násilí!“

„Chtěla tu dívku strčit pod kola!“

„Asi utekla z Malvagazu, jen se podívejte na to oblečení!“

Jejich slova mě bodala do hrudi. Vždyť jsem ji zachránila!

Nikam. Nejdu.

Strach se mi prohnal tělem jako elektrický výboj. Svět kolem mě se zpomalil, zjasnila jsem se a zmizela – zneviditelnění přišlo samo od sebe, instinkt starší než rozum.

Vteřinu jsem čekala, že mě policista popadne za paži, upíří přece vidí neviditelné jako poloprůhledné siluety. Jenže on tam jen stál, zmateně zamrkal a jeho pohled projel skrze mě, jako bych byla vzduch. Srdce mi zběsile bušilo. *On mě nevidí? Jak je to možné?*

„Ani to nezkoušej!“ štěkl policista do prázdna. „Uděláš si to horší.“

„Tati, počkej!“ začala ta dívka. „Ona mi neublížila, chtěla mi pomoci.“

K policistovi přispěchala žena s krátkými tmavými vlasy. Na nose měla brýle s čočkami, které zvláště světlkovaly – infračervené filtry, pochopila jsem příliš pozdě. Dokázaly vidět tepelné záření. Dokázaly vidět mě.

Pohled té ženy se zastavil přesně tam, kde jsem stála.

Vidí mě.

Vytáhla zbraň.

Pistolí na mě do této chvíle ještě nikdo nemířil. Přestala jsem dýchat.

Je to jen člověk, uklidňovala jsem se. Marně. Přestože nemívám ve zvyku panikařit, srdce mi vyskočilo až do krku. Člověk není nikdy „jen“ člověk. Zbaví mě schopností, přiváže mě ke kůlu a...

„Máš ji?“ zašeptal muž policistce.

Odjistila zbraň. „Jo.“

Mohla bych utéct – ale kam? Nakrčila jsem čelo. *Alex měl pravdu*, připustila jsem si poprvé nahlas aspoň sama pro sebe. Cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy zlosti.

Napodobila jsem gesto, které jsem viděla před hodinou na ulici a kterým Eldorijci vyjadřují nenávist.

„Ukazuje na nás prostředníček,“ ušklíbla se policistka.

Pak vystřelila.

Čekala jsem bolest, která mě roztříští. Místo toho se mi na tričko připevnila jakási kulička. Ani mě to nepíchlo. Opatrně jsem se jí dotkla – a rozpila se mi do prstu jako bublina.

Co to je?

Pokusila jsem se ji setřást, ale obsah kuličky se mi dostal pod kůži dřív, než jsem stačila cokoli udělat. Sledovala jsem, jak mi poslední článek ukazováčku černá. Tmavé víry se pomalu přesouvaly do dlaně a stoupaly mi po paži. Jako by mi někdo lil do žil olovo.

Zalapala jsem po dechu, ale bylo to, jako bych se nadechla slané vody.

Všechno kolem mě se rozmazalo. Přišla jsem sem žít. Místo toho jsem zachránila cizího člověka a dostala za to kulku. Alex by se smál a já bych mu to nemohla mít za zlé.

16. 7. roku 73

Keiko odtrhla pohled od kalné řeky. Za poslední dva roky viděla víc spálené země než kvetoucích luk, a to se jí vepsalo do očí způsobem, který bylo těžké skrýt.

„Keiko,“ oslovila Izumi svou dceru. „Vnímáš mě?“

„Vnímám.“

„Až dorazíme do Eldorie, nebudeme v takovém nebezpečí. Ale i tak nás nejspíš nepřivítají s otevřenou náručí.“

„Jsme jiní.“ Keiko si instinktivně zkontrolovala nůž u pasu.

Izumi si povzdechla a rukou jí sjela po zádech. „Lidé se bojí toho, co je jiné, a ještě víc toho, co jim připomíná válku. Budou tě tolerovat, Keiko. Možná. Ale aby tě nechali žít – to si budeš muset zasloužit.“

Nechat tě žít. Ta slova v Keiko nezpůsobila paniku, ale chladné soustředění. Před nimi leželo posledních pět tisíc kilometrů.

„Říkali, že existuje azyl pro lidi a míšence z východu,“ prohlásila Keiko.

Izumi sklopila zrak k prachu na svých botách.

„Ano, jistě takový bude.“ Chvilí mlčela. „Ale když jim ukážeš, že jsi užitečná, máš šanci získat víc než jen azyl. Musíš být víc než přeživší, Keiko. Musíš být někdo, koho potřebují.“

Keiko se na matku podívala. Izumi se neusmívala – ale v očích měla něco, co nebylo strachem. Bylo to něco tvrdšího a trvalejšího.

Naděje s drápy.

Zachránila jsem ji

Potřebuju krev. NUTNĚ potřebuju krev.

Bezmála dvacet minut jsem seděla v chladné bílé místnosti naproti dvěma policistům a muži s tabletem. Připojili mě k detektoru lži – živé rostlině propletené s kabely a senzory, jejíž pestíky tichounce cinkaly pokaždé, když někdo mluvil pravdu. Pěkný systém. Méně pěkný, když víte, že ho použijí na vás.

V duchu jsem horečnatě listovala máminými radami a hledala ten jediný, neprůstřelný důvod, proč by mě měli nechat naživu.

Všechno se ve mně pralo. Máma mě sice připravovala na to, že mě lidé nebudou mít rádi – ale tu dívku jsem přece zachránila! Nebo jsem si to aspoň myslela, dokud jsem si v hlavě nepřehrála ten děsivě plynulý provoz v Eldorii. Začínalo mi docházet, že moje blesková reakce, na kterou jsem byla předtím hrdá, byla v tomhle městě možná jen zbytečnou, násilnou akcí. Tak to přinejmenším viděli oni.

Vzduch v místnosti byl antisepticky čistý, bez jediné vůně, která by mě rozptýlila. Každý závan z chodby mě tak zasáhl jako úder. Krev, pot, krev, káva... už jsem zmínila krev?

„Toto jsou policisté Dante Wolf a Emma Gavalarová,“ řekl mi muž s tabletem ronejsky. „Upozorňují tě, že v naší zemi není násilí tolerováno. Z kamery je patrné, že jsi tu dívku strčila naschvál. Naštvala tě něčím?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Máme detektor lži, takže musíš mluvit pravdu,“ pokračoval klidně. „Proč jsi to udělala?“

Navázala jsem s ním oční kontakt.

„Patří mezi upíry, bůhví, co jí vštěpili do hlavy a proč tu doopravdy je,“ zašeptala policistka Gavalarová svému

kolegovi dostatečně nahlas, abych ji slyšela. V jejím hlase nebyl strach z mých tesáků, ale z mého původu. „Zeptej se té holky, kdo ji sem poslal a jaký má úkol.“

Neublíží ti, když jim dáš dobrý důvod nechat tě naživu,
vzpomněla jsem si na mámina slova.

Pokud nepromluví, žádný důvod nedostanou.

Překladatel otevřel ústa, aby otázku zopakoval v mém rodném jazyce.

„Neposlali mě sem,“ přerušila jsem ho eldorijsky.

Květina prorůstající detektor lži se zakývala, pestíky v ní souhlasně zacinkaly. *Nelžu.*

Nechala jsem policisty vyměnit si zmatené pohledy, než jsem pokračovala: „Mluví vaším jazykem a od začátku jsem rozuměla všemu, co jste říkali. Včetně toho, co jste si šeptali.“

Gavalarová se ani nezačervenala.

„Pletla jste se,“ řekla jsem jí. „Nejsem žádný špeh. Neprovedla jsem nic špatného.“

„Použila jsi násilí,“ vysvětlila Gavalarová. Tón měla takový, jako by říkala: *dnes je středa.*

„Ne.“ Patou jsem klepala o podlahu stále rychleji – nervózní tik, kterého jsem se nedokázala zbavit. „Zachránila jsem jí život.“

„Jak to myslíš?“ Wolf na mě mluvil úplně jiným tónem než jeho kolegyně. Hlas měl chraplavý a unavený, ale vřelý.

„Kdybych ji nestrčila, zajelo by ji auto,“ odpověděla jsem. Uvnitř jsem se třásla.

Cink!

„Samosprávná vozidla jsou navržena tak, aby se nebezpečí nehody snížilo na nulu,“ vysvětlila Gavalarová. „Zastavilo by.“

Kousla jsem se do rtu. „Nevypadalo na to.“

„Bylo naprogramované tak, aby nedělalo chyby.“

„Ne.“ Znovu jsem si v hlavě přehrála ten okamžik – vzdálenost, rychlost, trajektorii. „Nezastavilo by.“

Cink!

„Slyšíte?“ Přesunula jsem pohled na Wolfa. „Nelžu vám. To auto málem srazilo vaši dceru a já ji zachránila.“

Cink!

Wolf se zhluboka nadechl a opřel se o židli. Gavalarová se kousla do rtu a poprvé od začátku výslechu jsem zaznamenala, že se v ní něco pohnulo.

„Když nejsi zbraň ani špeh,“ prohlásila po chvíli, „jak ses sem dostala?“

Tuhle část své minulosti opravdu nemám ráda.

Vracely se mi vzpomínky na den, kdy skončila Velká válka. Tehdy byla Ronea šedivější než obvykle. Pamatuji si, jak jsem se zeptala mámy, kdy se táta vrátí domů, a ona se rozplakala.

Můj otec nebyl hrdina, kterého by oslavovaly davy. Když se otevřeně postavil proti nesmyslným rozkazům velení, ronejský systém ho potrestal způsobem, o němž se nemluví nahlas.

„Utekla jsem,“ špitla jsem takřka neslyšeně.

V Roneji se totiž po válce ujali moci upíři nenávidějící každého, kdo není čisté krve. Moje máma byla člověk, a já tedy mišenka. Musely jsme uprchnout z města jen s tím, co jsme unesly. Bez naděje, bez cíle. Jen se slibem, že na západě je to jinak.

„Co se stalo po tom, co jsi utekla?“ chtěla vědět Gavalarová. „Jak ses dostala do Eldorie?“

„Poslali jste mě sem.“

Nevěřila mi ani v nejmenším.

„Jak to myslíš?“ Wolf nakrčil čelo. „Zkus to trochu rozvést.“

„Po Velké válce jste posílali samosprávná auta z Roneje do Eldorie,“ připomněla jsem jim. „Nabídlí jste jim azyl.“

Chvíli jen mlčeli.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Wolf opatrně.

Na okamžik jsem zaváhala. Krk mi svírala žízeň a slova vycházela ven se zpožděním. „Keiko. Keiko Harashi.“

Po jeho tváři přeběhl výraz – rychlý, sotva zachytitelný. Jako by mé jméno někde slyšel. „Utíkala jsi sama?“

„S mámou.“ Sklopila jsem zrak.

„Smím se zeptat, kde je teď?“

„Doufám, že v nebi.“

Gavalarová se zamračila.

„Peklo bych jí nepřála,“ dodala jsem.

Cink!

Trhla jsem sebou. Ten zvuk mi už lezl krkem.

„Azyl jsme uprchlíkům z Roneje nabízeli naposledy před pěti lety,“ pověděla mi Gavalarová. „Žádné z autonomních vozidel se nevrátilo.“

Panebože. Všechna se ztratila.

To uvědomění přišlo jako rána do žaludku. Do krku mi stoupala žluč. Jen já se dostala do Eldorie. *Jen já.*

Gavalarová se mnou stále udržovala intenzivní oční kontakt. Tak intenzivní, že chvíli vypadala jako jedna z nás. Jako upír. „Co se stalo mezi Roneou a Eldorií?“

Představila jsem si mapu Kontinentu. Tu mramorovou v galerii. „Spousta věcí.“

„Popsala bys nám je? Co nejpodrobněji prosím.“

Minulost mě pálila ve tváři.

„Nedívej se ven, Keiko,“ *radila mi máma. Prsty zakryla jediné okno, které samosprávný vůz měl.*

„Kde to jsme?“

„Dříve tu bývala. Dnes...“ *zavrtěla hlavou. „Dnes se tomu tady říká Sektor smrti.“*

Její varování mi šlo jedním uchem dovnitř a druhým ven. Jakmile máma usnula, vykoukla jsem z okna. Na to, co jsem viděla, nikdy nezapomenu. Z místa, kde dříve bydleli lidé a bezstarostně si žili své životy, se stal hřbitov.

Prerývané jsem se nadechla a vyprávěla policistům o tom, co se stalo druhého dne.

Toho rána mě probudil dětský křik. Hladoví a vyčerpaní chlapci a dívky bušili pěstmi na naše auto ve snaze dostat se dovnitř.

„Musíme jim pomoci,“ zvolala jsem se slzami v očích. V prostorném interiéru transportéru se můj hlas nepřijemně rozléhal. Udělala jsem pár rychlých kroků k ovládacímu panelu. Obrůstala jej rostlina, která pomocí magie vůz řídila.

Uvnitř nás bylo jen pár, hlouček uprchlíků schoulených na sedadlech podél stěn, ale v tu chvíli jsem vnímala jen ten pulzující zelený uzel před sebou. Musela jsem ten stroj donutit zastavit.

„Ne,“ zamítla máma.

„Vždyť umřou!“

„Já vím,“ pohladila mě po tváři, „ale my přežijeme.“

Nikdy jsem jí to nevyčetla, Ačkoliv jsem to pochopila až mnohem později.

„Kde jste přišly o vozidlo?“ Gavalarová mluvila, jako by mé vzpomínky byly jen odpovědi v nějakém formuláři.

Koutky mi zacukaly navzdory všemu. *Vím něco, co oni ne. Možná dnešek přežiju.* „V Karkarských horách nás přepadli ozbrojení muži.“

Cink!

Gavalarová se naklonila k detektoru. „V Sektoru smrti? Proč by někdo útočil na transport uprchlíků?“

„Na něco potřebovali to auto. Možná součástky, nevím. Neptala jsem se.“ Jak bych také mohla, když nám šlo o život.

„Co se stalo pak?“

„Pokračovaly jsme pěšky.“

Máma mě naučila všechno. Kromě umění přežít jsem si osvojila eldorštinu. Pokaždé, když jsme si udělaly přestávku v nějakém městě, zašly jsme do opuštěného knihkupectví a strávily v něm úplně celý den.

Před dvěma lety nás ze spánku vyrušila střelba. Lidé přežívající v Sektoru smrti bývají zoufalí.

„*Keiko, uteč! Dostaň se do Eldorie!*“ Její hlas se mi odrazil od stěn lebky ještě teď, po dvou letech.

Tehdy jsem ji viděla naposledy.

„Mám poslední otázku.“ Gavalarová zvažněla. „Jaké národnosti byli ti muži, kteří vás v Karkarských horách přepadli?“

Zírala jsem na podlahu a topila se ve vzpomínkách.

„Mojí.“

Cink!

Policisté si vyměnili neklidné pohledy a beze slov odešli pryč. Nechali mě tam samotnou s detektorem lži, jehož pestíky už necinkaly. Nebylo co potvrzovat.

Dante Wolf

„Necháme ji na stanici v detenční cele, dokud nezjistíme, co všechno ví,“ navrhla Emma Gavalarová. Hlas měla úřední. Její tón znal Dante jako své boty. Tón, za nímž se schovávala únava.

Nahlédl skrze jednosměrné zrcadlo do výslechové místnosti. Sledoval tu ronejskou holku – bledou tvář, ruce složené v klíně s nehty zaříznutými do dlaní.

Přesně tak sedávala moje dcera Mia, když se snažila nevypadat vyděšeně.

„Ne,“ řekl. „Vezmu ji na pár dní k sobě.“

„Prosím?“ Gavalarová na něj vytřeštila oči. „Je to cizí upírka z východu, Dante. Patří do asimilačního centra.“

Zvedl oči ke stropu a prudce vydechl. „Vím přesně, co s nimi v těch centrech dělají. Zavrou je do sterilních buněk, krmí je syntetickými náhražkami a čekají, až v nich ta trocha života vyhasne.“ Podíval se zpátky na holku za sklem. „Mám doma dceru v jejím věku. A tahle holka – ať už přišla odkudkoliv – jí chtěla zachránit život.“

„Chceš si vzít domů neznámou upírku z Roneje,“ opakovala Gavalarová pomalu. Věděl, odkud se brala její nenávist. Za Velké války jí Ronejci zabili někoho blízkého a ona v každém uprchlíkovi viděla nepřítele. „Jen tak.“

„Není to jen tak.“

Gavalarová na něj chvíli hleděla. Pak se otočila a šla ke dveřím. „Doufám, že víš, co děláš.“

Dante se na ni nepodíval. Stále sledoval holku za sklem.

„To já taky,“ řekl tiše. Spíš pro sebe než pro ni.

Možná doma

Wolf mě odvážel ze stanice pryč a já marně přemýšlela nad tím, proč to vlastně udělal. Proč se mě zastal před svou kolegyní. Proč si vezme domů neznámou upírku z východu, bez protislužby.

„Proč řídíte vy?“ zeptala jsem se, když jsem si všimla, že se nedotýká ovládacího panelu, ale skutečně vede vůz rukama.

„Mám to rád,“ odpověděl. Vyjel z kruhového objezdu a zase se odmlčel. Ticho v kabině bylo tíživé. Po úmorných deseti vteřinách jsem ho přerušila jako první, což bylo nevyklé. Obvykle vydržím mlčet déle než ostatní.

„Děkuju,“ nespouštěla jsem z něj oči.

Ušklíbl se, ale pohled dál upíral na silnici. „Za co přesně?“

„Nenechal jste mě tam.“

„Ty ses pokusila zachránit mou dceru,“ namítl chraplavě.

„Podle Gavalarové jsem jí ublížila. Slyšel jste ji.“

„Chtěla jsi ji zachránit – a to se cení.“ Mrkl na mě. Pak ale znovu zkontroloval cestu a lehce se zamračil. „Přestaneš se na mě prosím tak dívat? Špatně se mi soustředí.“

Beze slov jsem odvrátila pohled k oknu. Teď, když mě už neznervózňoval pach lidské krve, jsem se mohla soustředit na Eldorii. Na to, co jsem si léta představovala z útržků příběhů a zbytků map.

Vypadala jinak, než jsem čekala. Srdce mi poskočilo. Předtím jsem si vůbec nevšimla, jak vysoké budovy tu byly – nejsvrchnější podlaží mrakodrapů se dotýkala nebe a ztrácela se v šedobílých mracích.

Oči mě pálily únavou, a přestože se mi klížila víčka, nedovolila jsem si je zavřít. Možná i kvůli strachu, který se mi probouzel v hrudi. Skutečně mě Wolf zachránil? *Keiko, právě sedíš v autě cizího člověka, připomínal mi vnitřní hlas a vyvolával ve mně úzkost. Co když je to past?*

Slunce zapadlo za obzor a město se rozsvítilo barvami, o jejichž existenci jsem dosud netušila. Zářily jako umělé plameny a dráždily mi zrak. Barvy splynuly v několik velkých šmouh. Paralyzovalo mě to. Všichni upíři jsou světloplášť a já nejsem výjimkou.

„Už jsi někdy viděla Eldorii v noci?“ chtěl vědět Wolf.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Líbí se ti?“

„Ani ne,“ začala jsem nervózně klepat nohou o podlahu. Prsty jsem si promnula šlahounový náramek – cizí, těžký, přichycený k zápěstí jako připomínka. „Čekala jsem něco jiného.“

„Co jsi čekala?“

„Méně světél,“ promnula jsem si víčka. „Oslepl už kvůli nim někdo?“

„Ne,“ zasmál se. Auto začalo couvat do garáže jednoho z mrakodrapů. „Musím ale přiznat, že je taky nemám moc v lásce. Lidem se ale líbí.“

Je to jejich svět, pokývala jsem hlavou. Na upíry se tu nebere ohled. Přesně jak říkal Alex.

Wolf odtáhl ruce od volantu a prokřupl si prsty. „Jsme tady.“

Když jsme vystoupili, udělalo se mi špatně. Dante mě vedl k obrovskému prosklenému výtahu, a přestože jsem ho následovala, nepřestávala jsem se otáčet. Parkoviště bylo rozlehlé – kdybych dostala příležitost, mohla bych se před Wolfem schovat za jedním z aut a pak utéct.

Chabá světla nad námi zablikala.

Několik vteřin jsem sledovala, jak se za námi s těžkým kovovým zasvištěním spouští masivní bezpečnostní roleta. Odřízla nás od ruchu Eldorie a uvěznila v tichu podzemního parkoviště.

Ještě mám šanci zmizet.

Měřila jsem si Wolfova záda a v hlavě mi naskakovala rovnice s příliš mnoha neznámými. On byl čistokrevný,